

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Gabriely Šimonovej na neverejnom zasadnutí konanom dňa 20. októbra 2015 v trestnej veci proti vyžiadanej osobe **B. M.** pre zločin podvodu podľa § 373 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/, ods. 5 písm. b/ Trestného zákona Maďarskej republiky, **o sťažnosti vyžiadanej osoby** proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. septembra 2015, sp. zn. 6 Ntc 11/2015, takto

r o z h o d o l:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť vyžiadanej osoby B. M. **sa z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e:

Súd XX., XXI. a XXIII. obvodu Budapešť v Maďarsku, 14. apríla 2015 vydal pod sp. zn. 8.B.XXI.170/2015 európsky zatýkací rozkaz na B. M., štátneho občana Slovenskej republiky, spolu so žiadosťou o jeho vydanie na trestné stíhanie pre zločin podvodu podľa § 373 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/, ods. 5 písm. b/ Trestného zákona Maďarskej republiky.

V nadväznosti na to, prokurátorka Krajskej prokuratúry Trnava podala 8. júla 2015 Krajskému súdu v Trnave návrh na vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu.

Na základe tohto návrhu Krajský súd v Trnave uznesením zo 17. septembra 2015, sp. zn. 6 Ntc 11/2015 podľa § 22 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov pod bodom I. rozhodol, že európsky zatýkací rozkaz Súdu XX., XXI. a XXIII. obvodu Budapešť v Maďarsku zo 14. apríla 2015, sp. zn. 8.B.XXI.170/2015 vydaný na B. M., sa vykoná za účelom jeho vydania na trestné stíhanie pre zločin podvodu podľa § 373 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/, ods. 5 písm. b/ Trestného

zákona Maďarskej republiky, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, ako je to uvedené v jeho výrokovej časti.

Pod bodom II. citovaného uznesenia, Krajský súd v Trnave podľa § 23 ods. 1 písm. d/ zákona č. 154/2010 o európskom zatýkacom rozkaze rozhodol, že vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného Súdom XX.,XXI. a XXIII. obvodu Budapešť v Maďarsku zo 14. apríla 2015 pod sp. zn. 8.B.XXI.170/2015, vydaného na B. M. pre prečin použitia falošnej súkromnej listiny podľa § 345 Trestného zákona Maďarskej republiky, ktorého sa mal dopustiť tak, že dňa 3. septembra 2012 uzatvoril v mene spoločnosti dohodu o spolupráci a výkone úloh spojených so vzdelávaním praktikantov s E., pričom dohodu podpísal a opečiatkoval ako zástupca spoločnosti bez toho, že by bol na to mal akékoľvek oprávnenie sa odmieta.

Po vyhlásení rozhodnutia na verejnom zasadnutí krajského súdu, proti výroku pod bodom I. tohto uznesenia, podal B. M. sťažnosť, ktorú odôvodnil prostredníctvom obhajcu písomným podaním zo 7. októbra 2015.

V odôvodnení sťažnosti uviedol, že o trestnom stíhaní vedenom proti nemu orgánmi činnými v trestnom konaní Maďarskej republiky sa dozvedel až pri svojom zadržení na Slovensku. S orgánmi činnými v trestnom konaní spolupracuje a zúčastňuje sa všetkých úkonov. Žije riadnym spôsobom života a skutku, ktorý mu je kladený za vinu sa nedopustil. Zároveň poukázal na svoje skoršie písomné vyjadrenie z 22. júla 2015, v ktorom poukazujúc na ustanovenie § 23 ods. 2 písm. d/ zákona č. 154/2010 o európskom zatýkacom rozkaze, namietal, že zákon o európskom zatýkacom rozkaze neurčuje ako podmienku pre odmietnutie vykonania zatýkacieho rozkazu vedenie trestného stíhania na území Slovenskej republiky. V danom prípade sa jedná o skutky, ktoré mali byť spáchané čiastočne na území Slovenskej republiky, a teda orgány Slovenskej republiky sú legitímne na posúdenie takéhoto protiprávneho konania, aplikáciu slovenského Trestného zákona, a vykonanie všetkých potrebných úkonov smerujúcich k postihnutiu páchatel'a protiprávneho konania. B. M. je občanom Slovenskej republiky a škoda mala byť údajne spôsobená právnickým osobám na území Slovenska. Preto zastáva názor, že je splnený predpoklad uvedený v § 23 ods. 2 písm. d/ zákona o európskom zatýkacom rozkaze na to, aby bol odmietnutý výkon zatýkacieho rozkazu.

Napokon poukázal na nesprávnosť poučenia v napadnutom uznesení krajského súdu, spočívajúcej v absencii lehoty, v rámci ktorej je možné podať sťažnosť.

Z uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trnave v časti, v ktorej rozhodol o vykonaní Európskeho zatýkacieho rozkazu zmenil a rozhodol o odmietnutí jeho vykonania, alebo aby rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podanej sťažnosti vyžiadanej osoby, podľa § 192 ods. 1 Tr. por., preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že krajský súd rozhodol v predmetnej veci správne a v súlade so zákonom.

Aj podľa názoru najvyššieho súdu u osoby B. M. sú dané všetky dôvody na rozhodnutie o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného 14. apríla 2015 Súdom XX.,XXI. a XXIII. obvodu Budapešť v Maďarsku pod sp. zn. 8.B.XXI.170/2015, ktorého Maďarská republika žiada vydať na trestné stíhanie pre zločin podvodu podľa § 373 ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/, ods. 5 písm. b/ Trestného zákona Maďarskej republiky.

Z obsahu relevantného spisového materiálu je zrejmé, že krajský súd rozhodol o vykonaní predmetného európskeho zatýkacieho rozkazu správne a plne v súlade so zákonom. Najvyšší súd zhodne so závermi prvostupňového súdu konštatuje, že v posudzovanom prípade v rozsahu sťažnosti vyžiadanej osoby vo vzťahu k výroku pod bodom I., neexistuje žiaden z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods.1 zák. č. 154/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov.

Pokiaľ sa týka sťažostnej argumentácie B. M., treba zdôrazniť, že trestná činnosť, ktorá je mu kladená za vinu mala byť spáchaná na území Maďarskej republiky, a čiastočne aj na území Slovenskej republiky. Trestná činnosť vyšla najavo v Maďarskej republike a príslušné orgány tohto štátu začali vykonávať úkony trestného konania. So zreteľom na skutočnosť, že trestné konanie je vedené a rozpracované v štáte pôvodu, možno dôvodne predpokladať, že podmienky na čo najrýchlejšie a najefektívnejšie vykonanie trestného konania sú práve na území tohto štátu. Preto aj podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky nie sú splnené podmienky na rozhodnutie ani pre fakultatívne odmietnutie európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 2 písm. d/ zákona č. 154/2010 Z. z.

Pri rozhodovaní o návrhu na vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu sa neposudzujú skutkové okolnosti trestného činu, pre ktorý je vyžiadaná osoba trestne stíhaná v inom štáte.

Námietka sťažovateľa smerujúca k nesprávnemu poučeniu v napadnutom uznesení je odôvodnená, pretože v poučení o opravnom prostriedku nie je uvedená lehota, v rámci ktorej je možné podať sťažnosť. So zreteľom na to, že B. M. podal sťažnosť na verejnom zasadnutí krajského súdu ihneď po vyhlásení rozhodnutia, nesprávnosť spočívajúca v absencii lehoty na podanie opravného prostriedku je z tohto hľadiska bezvýznamná. Uvedená nesprávnosť preto nemôže byť dôvodom na iné rozhodnutie o sťažnosti vyžiadanej osoby.

Vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval sťažnosť B. M. za dôvodnú, a preto ju podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 20. októbra 2015

JUDr. Martin P i o v a r t s y, v. r
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Pavol Farkaš

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Zuzana Vojtelová